

privat organisation, kan efterpøves fuldt ud af kommunalbestyrelsen efter påklage.

Til § 49.

Bestemmelsen er med mindre ændringer i stk. 3 og 4 enslydende med § 49 i det oprindelige lovforslag.

I den gældende byplanlovs § 26, stk. 2, er fastsat en frist på 6 uger for indbringelse for domstolene af spørgsmål om lovens anvendelse. I byggelovens § 14, stk. 10, er en sådan søgsmålsfrist fastsat til 6 måneder. Efter den københavnske byggelovs § 9, stk. 5, er søgsmålsfristen 6 uger.

Den relativt korte søgsmålsfrist efter den københavnske byggelov og den gældende byplanlov har givet anledning til kritik. Da der ikke synes at kunne anføres tungtvejende begrundelser for at fastholde en så kort frist, er det i *stk. 1* foreslået, at søgsmålsfristen fastsættes til 6 måneder som i byggeloven og i byggelovsforslagets § 25.

Stk. 3 svarer til ekspropriationsprocedurelovens § 26, stk. 2.

De foreslåede bestemmelser i *stk. 4* har deres baggrund i, at det efter gældende ret er usikkert, om en privatperson under en civil retssag mod en anden privatperson kan støtte ret på overtrædelse af bestemmelser i den offentligretlige lovgivning. I byplanvedtægter er det almindeligvis bestemt, at påtaleretten i forhold til vedtægternes bestemmelser alene tilkommer kommunalbestyrelsen, men spørgsmålet er i øvrigt ulovbestemt. På grundlag af en højesteretsdom fra 1925 har retspraksis i en lang årrække ikke anerkendt privat påtale ved tilside-sættelse alene af offentligretlige bestemmelser, men enkelte domme fra de senere år kan tyde på en vis ændring af denne retspraksis.

En sådan ændring findes ønskelig, i hvert fald for så vidt angår forhold, der er omfattet af lovforslaget. Såvel bestemmelser i en lokalplan (byplanvedtægt) som de almindelige bebyggelsesregulerende bestemmelser i lovforslagets § 42, § 43 og § 44, stk. 2, virker i udstrakt grad til at beskytte den enkelte grundejer og beboer imod, at andre foretager ulempeforvoldende handlinger. Byplanlovgivningen har i tidens løb i realiteten fortrængt mere og mere af den privatretlige naboret, herunder reguleringen ved private servitutter. Det findes derfor rimeligt at understøtte den ovennævnte tendens i nyere retspraksis ved en lovbestemmelse, der udtrykkeligt tillægger private søgsmålsret over for overtrædelser af de nævnte bestemmelser i loven eller af en lokalplan eller byplanvedtægt. Det følger af almindelige regler, at et søgsmål kun kan gennemføres under forudsætning af fornøden retlig interesse hos den pågældende. Såvel kommunalbestyrelsen som miljømini-

steriet vil i givet fald kunne indtræde i en sådan retssag efter reglerne i retsplejelovens § 252, stk. 2, eventuelt efter procesunderretning i henhold til § 252, stk. 3.

Det er fundet rigtigst i sidste punktum i stk. 4 udtrykkeligt at udelukke, at der kan gives dom til lovliggørelse, når der i overensstemmelse med reglerne i § 47 er meddelt dispensation. Dette gælder, selv om dispensationen meddeles efterfølgende som en bibeholdelsesdispensation. Det sidste punktum i stk. 4 er derimod ikke til hinder for tillkendelse af erstatning i anledning af en overtrædelse som omhandlet i stk. 4, for så vidt angår tiden indtil en dispensation er meddelt.

Lignende bestemmelser er optaget i byggelovsforslagets § 25, stk. 2.

Til den foreslåede værnetingsregel i *stk. 5* bemærkes, at landsretsbehandling efter 2. pkt. vil omfatte søgsmål om såvel ekspropriationsbeslutningen som erstatningsfastsættelsen. 2. pkt. svarer i øvrigt til ekspropriationsprocedurelovens § 26, stk. 1, 1. pkt.

Til § 50.

Bestemmelsen er ny i forhold til det oprindelige lovforslag.

Efter § 2 i lov om kommunernes styrelse (lov nr. 223 af 31. maj 1968), der ikke gælder for Københavns kommune, styres kommunernes anliggender af de folkevalgte kommunalbestyrelser, men den umiddelbare forvaltning af kommunens anliggender varetages af stående udvalg (lovens § 17) eller i magistratskommuner af magistraten (lovens § 64). Beføjelserne for kommunalbestyrelserne i henhold til loven om kommuneplanlægning foreslås derfor i Københavns kommune tillagt borgerrepræsentationen, dog således at den umiddelbare forvaltning varetages af magistraten. Det følger heraf, at der i relation til kommuneplanloven ikke vil tilkomme magistraten i Københavns kommune nogen kompetence, der udelukker borgerrepræsentationen fra at overtage afgørelsen af et spørgsmål i henhold til loven. En tilsvarende bestemmelse er optaget i § 31 i forslaget til ny byggelov.

Til § 51.

Efter denne bestemmelse, som er ny i forhold til det oprindelige lovforslag, påhviler det miljøministeren at bistå kommunalbestyrelserne med vejledning om den planlægning, der efter lovforslaget skal udføres i kommunerne.

Som det er nævnt i de indledende bemærkninger til kapitel 3, har ministeriet også hidtil — navnlig gennem statens kommitterede i byplansager — udført en omfattende rådgivende virksomhed over for